

Dumineca mironosițelor

„În vremea aceea venit-a Iosif din Arimateia, sfetnic cinstit, care și el aștepta împărăția lui Dumnezeu, și îndrăznind a intrat la Pilat și a cerut trupul lui Isus. Iar Pilat s'a mirat, că a murit așa curând, și chemând pe sutasul l-a întrebat pe el, de a murit, și înțelegând dela sutasul, a dăruit trupul lui Iosif. Și cumpărând pânză subțire, și luându-l, l-a înfășurat cu pânza, și l-a pus în mormânt, care era săpat în piatră, și a răsturnat o piatră pe ușa mormântului. Iară Maria Magdalena și Maria lui Iozie priviau unde îl vor pune. Și trecând Sâmbăta, Maria Magdalena și Maria lui Iacov și Salomia au cumpărat mirezme, ca să meargă să-l ungă pe el. Și foarte de dimineață, întru una din Sâmbete, venit-au la mormânt, fiind răsărit soarele. Și ziceau între sine: Cine va pravăli nouă piatra de pe ușa mormântului? Și căutând au văzut piatra pravălită, că era mare foarte. Și intrând în mormânt, au văzut pe un tinăr șazând la dreapta, îmbrăcat în vesmânt alb, și s'au spăimântat. Iar el li-a zis lor: Nu vă temeți; pe Isus Nazarineanul căutați, cel răstignit; s'a sculat, nu este aici; iată și locul unde l-au pus pe el; ci mergeți de spuneți învățăceilor și lui Petru, că va merge înainte de voi în Galileia, acolo îl veți vedea pe el, cum a zis vouă. Și ieșind au fugit dela mormânt, că le cutrinsese pe ele cutremur și frică, și nimica nimănui nu au spus, că se temeau. (Marcu c. 15, v. 43—47; c. 16, v. 1—8)

La Paști, în întâia dintre Dumineci, am prăznuit biruința cea mare a Domnului asupra întunerecului și a morții; iar în a doua Duminecă dela Paști, la Dumineca Tomii, iarăș am serbat această biruință; și acum, în Dumineca a treia dela Paști sfânta evanghelie ne pune înaintea din nou moartea și învierea Domnului. Iar de aci înainte fiecare Duminecă renoiește aduce-rea aminte de învierea lui Cristos.

Oare ce voiește să ne învețe sfânta noastră biserică prin această necurmată serbare a învierii?

Biruințele mici nu se serbează multă vreme. Abia atunci putem cuprinde însemnătatea și mărimea unei biruințe, când

ne gândim asupra jertfelor ce le-a cerut. Nu este nici o biruință fără de jertfe. Așa a fost aceasta încă din vremuri foarte vechi, când poporul izrailean a fost slobozit prin mâna lui Dumnezeu din robia egipteană și condus la libertate. Dumnezeu a trebuit să-l povățuească și să-l ocrotească întocmai ca pe un copil, care nu-și poate ajuta sieș; dar a trebuit să-i întipărească adânc în minte, că ieșirea unui popor din robie la libertate nu se poate face fără mari și sângeroase jertfe. Aceasta trebuie să li-o aducă aminte izrailitenilor an de an jertfirea mielului la sărbătoarea Paștilor.

O icoană despre jertfele ce le cere biruința luminii asupra întunerecului ne arată și firea întregă acum la începutul primăverii. Câte vânturi groaznice și vijelii înspăimântătoare trebuie să treacă peste holdele noastre, pentruca să izgonească toate negurile iernii și pentruca prin vâzduhul astfel curățit să străbată razele luminii pentru a produce o viață nouă prin munți și prin câmpii. Și nici aceasta nu se întâmplă fără jertfe. Câte un arbore uriaș, ba adese ori zeci și sute dintre cei mai falnici arbori ai codrului zac trântiți la pământ ca tot atâtea jertfe ale biruinții primăverii asupra iernii.

Nu este nici o biruință fără de jertfe. Așa ne strigă însaș primăvara și firea întregă.

Dar și aceasta, ca și mielul Paștilor, este numai o icoană a marilor jertfe, ce le cere o biruință adevărată dela oameni în luptele și războaiele dintre popoare. Cea mai grăitoare pildă despre jertfele mari ale biruinții se desfășură înaintea ochilor noștri de patru ani de zile în războiul, care a cuprins în brațele sale suferințoasă lumea întreagă.

Și totuș și aceste jertfe abia se pot asemăna cu jertfa cea mare a lui Dumnezeu pentru izbăvirea sufletelor noastre din lațul păcatului cu care noi însine ne-am legat și din blăstămul ce a trecut din neam în neam dela cei dintâi oameni până la cei de astăzi. Dumnezeu a jertfit pe unulăscut Fiul său, pe Domnul nostru

Isus Cristos, pentruca să întemeieze în păria sa pe pământ. Nu numai oameni și însuș Dumnezeu, a trebuit să jertfească ce a avut mai scump și mai iubit pentruca să ne facă pe toți fii ai săi moștenitori ai împărăției sale.

Iată dar, pentru ce facem pomenirea moartei și învierii Domnului și în treia Duminecă dela Paști și în toate celelalte Dumineci de peste an. Iar această serbare necurmată a celei mai mari biruințe să ne întărească în puterea greutăților ce le-a aruncat peste noi groaznicul război de acum, însemnându-ne bine, că nu este nici o biruință fără de jertfe, și cât este jertfa mai mare, cu atât și biruința va fi mai strălucită.

P. B.

Serbările dela Caransebeș

Cetățenii orașului Caransebeș și grănicii Severinului au ridicat în piața principală a orașului nostru monument întru statornicirea moriei reginei Elisaveta. La serbările inaugurării ce s'au desfășurat în Lunia Paștilor, Majestatea Sa a trimis ca reprezentant al Său pe Arhiducele Albrecht, care pe lângă suita sa a fost însoțit și de ministrul: conte Aladar Zichy. Primul ce s'a făcut acestui simpatic membru al Casei domnitoare a fost impozantă. Și Alteța Sa a fost arătat a fi vrednic de cununa iubirii, ce i-a fost oferit în Caransebeș din partea populației în special din partea grănicerilor. Căci în fața noastră moasa sa vorbire de inaugurare a ținut de biruință să întretese și următorul pasagiu subliniat de urale nesfârșite... „Fii fostei granițe au escortat în noua credință lor tradițională față de tradiția în iubirea de patrie și vitejie. Viața și sângele lor și l-au pus pe altarul patriei. Serbarea frumoasă de astăzi, este și serbarea amintirii moriei martirilor“... ș. a.

Frumoase părți a avut și vorbirea primarului comitelui Dr Eöttevényi, care a ținut că e bine să accentueze fidelitatea și spiritul de jertfă care stăpânește elementul viteaz al grănicerilor compus din fii vrednici ai poporului românesc.

S'a statornicit, din acest prilej prin un

FOIȚA „LUMINEI“

PRIMĂVARĂ

Livia Rebreanu

Atâta vrajă și lumină
S'a vărsat din cerul sfânt
În ziua asta de Aprilie
Spre îndureratul nost pământ, —
Că-ți vine dor nebun de ducă
Privind spre codru 'nmugurit...
Iar dragii soli din țări străine
Re'ntorși la cuibul părăsit,
Prin ciripirea lor măiastră
Te chiamă iar... și tu pornești...
— O, suflete acum ți-e dată
Și ție-o clipă să trăiești.
Tresaltă, caută și te-avântă
Ca toate viețile din spaț
Dintr-a durerilor văgășe
O clipă măcar să te abați,
Zglobiu colindă lunca 'ntreagă
Și codrul tău cel adorat —
Zâmbind s'aduni din sânul firii

Nectaru-i veșnic, neseccat...
Căci doar ți-a fost de-ajuns amarul
Ce-l porți în piept de o viață 'ntreagă —
De-ai fost de-a pururi ne'nteleasă
O, firea o să te 'nteleagă...

... În mâni cu flori de primăvară
Și în pept țieș vise, fără șir...
Dar... unde-s? — Mă opresc mirată,
— La poarta grea de cimitir...

Nașu-meu, Pintilie, și

„carul ăl de foc“

(Amintiri din copilărie)

Nașu-meu Pintilie — Dumnezeu să-l odihnească, că a ajuns în ceata dreptilor! — era un om de crezare la ori-ce ia-i fi zis, numai lucrurilor firești nu.

Puținul din lucrurile omenești, pe care-l putea el înțelege îi era de obârșie dumnezeiască, multul pe care nu-l putea cuprinde cu mintea sa, era lucru fermecat și diavolesc. — Omul, ființa, căreia i-s'a dat înțâietate între toate

făpturile, avea de pildă puțința să dubească pielea de vită și să-și croiască din ea cizme minunate, ca să nu-i înghețe vârful picioarelor; asta îi venia din mila proniei cerești! — S'apuca însă omul să născocoască paratrăznetul sau chiar și telegraful — nu era lucrul acesta nici mai mult nici mai puțin decât o ispită a diavolului. — Și așa își închipuia nașu-meu Pintilie pe Dumnezeu, drăguțu, ca pe un bătrân bun de inimă, — iar ucigașul era uns cu toate unsorile, șmecher mare, pe care nu-l puteai de vedea odată cu capul și care trăgea pe sfoară și pe oameni și pe bunul Dumnezeu, pe un număr numai putea.

Afară de părerea asta prea-înaltă despre Scaraoțchi, Uciga-l crucea, Michiduță (și nu știu și eu cum îi mai zice), era nașu-meu Pintilie un om foarte cum se cade și cuminte. Multe pantalonași de pănură și multe stomahuri stricate am să-i mulțănesc eu lui!

Mângăierea lui împotriva ispitelor diavolului, ale dușmanului ălu rău, și încrederea în el era: mânăstirea „Dintr'un lemn“, locul de rugă al multor creștini de omenie. Calea până acolo ținea o ziuliță încheiată, iar nașu-meu Pintilie o bătea în fiecare an odată. După-ce mă împiciorogasem binișor (căprița mea și cu mine erau singurele ființe, pe cari nu le putea ajunge tata, de se pornea să ne fugărească cu haragnicul în urmă), după-ce mă împiciorogasem, zăvrea într'o bună zi nașu-meu Pintilie să mă ducă cu dumniului la mânăstirea „Dintr'un lemn“.

— „Nu-mi pasă“, zice tata, „cu o ca